

Gök Buzlu Bir Camdır Sanki

— redfer · 17 Aralık 2018

*

gece buz kesmişti,
gündüz üşüyordu,
yüzleri gülümsetecek sarışın bir güneşte yoktu
omuzlarda kar desenli battaniyeler,
ellerde sıcak bir bardak çay
ne sabahtır , ne akşam
kaybolmuş gök, deniz
buram buram kar kokar bembeyaz evler

*

zihinler bu şehirden, bu devirden çok uzakta
uzun bir gecenin sesidir bu
derinden yayılan ahengin busesidir bu
eski plakta çalan gizil bir alemin bestesidir bu

dışarıda kar yağışı
tinsel bir evrenin yeniden keşfidir bu
karla örtülü sonsuzluk hissidir bu
değişir mevsimler sürüp gider hayat...
sevgili gelir akla her vakit

*

kalmamıştır artık ne gelen, ne giden,
yine ıslak yollar ,
yine yalnız kış
bütün evleri soğuk bir duman sarmış...
ıstırap içinde oradan oraya sürüklenir
yine o akşam güneşi

dallarda serseri dolaşan yuvasız kuşlar
dökerken ufka dönük kanlı arzuhalini

gizli bir sesle ađlar rüzgar
başlar hazin günlerin derbeder ninnisi
duyulur engin seherlerin çilekeş musikisi

*

yanađa dokunan sadece kar deđil sevgilinin elleri
belki de kalp kıpır kıpır
şehre kar yağarken

kar , göklerce yazılan saf bir şiirdir belki de
ehlince okunan dilsiz dudaksız
billur penceresinden gökler ilk hecesi
kışın ayazında toprak son mısraı
hayat denilen şey avuçlarda sođurken

*

hikmetli bir susuş belki de
daha çok ebedi hayallere daldırmak için
ağır ağır yağarken kar taneleri
sürgün edilmiş, yurdun en ücra köşesine
sihirli kar manzaraları

her şeyi bir tarafı savurmak için
görünen her yere kar doldurmak için
dalgalarda halinde bir kez daha
kaç kez daha derinden.. derinden

*

mucizeler oluşturmakta
zaman içinde aşk perisi
düpedüz bir sihir tozu dumana katan tipi
sabah öğle akşam ... günde beş vakit
kar laldir rüzgar geveze

sokaklarda ufak ufak gök gürültüleri
gök buzlu bir camdır sanki

bir başka dünyanın keşfi söz konusu
bin yıl sürecekmış gibi hayal-i zaman
düşlerde ki o sonsuzluk duygusu

*

redfer